

Рудий на узбіччі

«Рудий на узбіччі» — найновіший роман **Енн Тайлер**, американської письменниці, чиї книги люблять і цінують мільйони читачів на всіх континентах. Його герой Міка Мортімер, сорокарічний холостяк, комп'ютерний експерт і за сумісництвом доглядач багатоквартирного будинку в Балтиморі, веде стабільне, розмірене, проте вельми обмежене життя. Але одного разу вся ця стабільність руйнується — і не тільки тому, що подруга Мікі вирішує покинути його, а й тому, що у дверей оселі героя немов із нізвідки виникає підліток, який стверджує, що він — його син... Глибока, інтимна, повна співчуття, тонкого знання таємниць людського серця і теплового гумору історія про те, що може статися, якщо пощастить побачити світ геть новим поглядом. А ще — про помилки сприйняття, другий шанс, що є в кожного, і незбагненну силу людських зв'язків. У 2020 році «Рудий на узбіччі» був номінований на здобуття **Букерівської премії**.

ЕНН ТАЙЛЕР



Рудий
НА УЗБІЧІ

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Енн Тайлер

РУДИЙ НА УЗБІЧЧІ

Роман



Видавництво «Фабула»
2021

Оригінальна назва роману: Redhead by the Side of the Road

Copyright © 2020 by Anne Tyler

© І. Шевченко, пер. з англ., 2021

© Видавництво «Фабула», 2021

© Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-6695-7 (epub)

All rights reserved.

Усі права збережено.

Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, електронними чи механічними, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

Ця книжка — художній твір. Імена людей, місця, випадки та епізоди є плодом авторської уяви або взяті з інших художніх творів. Будь-яка

подібність до реальних осіб, живих чи мертвих, подій та місць є суто випадковою.

Електронна версія створена за виданням:

Тайлер Енн

Т12 Рудий на узбіччі. Роман / пер. з англ. І. Шевченко. — Харків : Видво «Ранок» : «Фабула», 2021. — 192 с.

ISBN 978-617-09-6825-8

«Рудий на узбіччі» — найновіший роман Енн Тайлер, американської письменниці, чії книжки люблять і цінують мільйони читачів на всіх континентах. Його герой Міка Мортімер, сорокарічний холостяк, комп'ютерний експерт і за сумісництвом доглядач багатоквартирного будинку в Балтиморі, веде стабільне, розмірене, проте вельми обмежене життя. Але одного разу вся ця стабільність руйнується — і не тільки тому, що подруга Міки вирішує покинути його, а й тому, що біля дверей оселі героя немов із нізвідки виникає підліток, який стверджує, що він — його син...

Глибока, інтимна, повна співчуття, тонкого знання таємниць людського серця і теплового гумору історія про те, що може статися, якщо пощастить побачити світ геть новим поглядом. А ще — про помилки сприйняття, другий шанс, що є в кожного, і незбагненну силу людських зв'язків.

У 2020 році «Рудий на узбіччі» був номінований на здобуття Букерівської премії.

УДК 82-312.2

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

1

ВИ МОЖЕТЕ ЛИШЕ ЗДОГАДУВАТИСЯ, що відбувається в голові такого чоловіка, як Міка Мортімер. Він живе сам, цілком себе забезпечує і дотримується непохитної, мов скеля, рутини. Щоранку о чверть на восьму ви можете зустріти його на пробіжці. Десь о десятій чи о десятій тридцять він прикріплює магнітну табличку «Технар-відлюдник» на дах своєї автівки «КІА». Час виїзду на виклики змінюється, проте не минає дня, аби клієнти не потребували його послуг. Після обіду він зазвичай пораяється біля свого будинку. Підмітає доріжку, витрушує килимок або розмовляє із сантехніком. Понеділковими вечорами, напередодні вивезення сміття, він виносить сміттєві баки на алею, а щосереді виставляє контейнери з відходами, призначеними для переробки. О десятій вечора чи трохи пізніше згасає світло у трьох похилих вікнах у нижній частині будівлі. (Його помешкання розташоване у напівпідвальному поверсі і радше справляє похмуре враження.)

Наш герой — високий кістлявий чоловік сорока з гаком років. Має неправильну поставу — голова трохи нахилена вперед, дещо згорблені плечі. Смоляне чорне волосся (якщо він не голитиметься хоча би день, стане помітно, що на скронях пробивається перша сивина). Блакитні очі, густі брови, запалі щоки. Міцно стулені губи. Незмінні джинси, футболка або світшот — залежно від пори року. Коли ж настають справжні холоди, він одягає потерту шкіряну куртку бурого кольору. Коричневі стоптани черевики із круглим носком нагадують ті, що носять школярі. Навіть його спортивне взуття — старі брудно-білі кеди — нічим не вирізняється. Йому не подобаються флуоресцентні смуги, заповнені гелем підосви й інші «фішки», яким надає перевагу більшість бігунів. Улюблена спортивна форма — джинсові шорти завдовжки до коліна.

У нього є дівчина, але, судячи з усього, вони живуть нарізно. Час від часу можна побачити, як вона прямує до задніх дверей, тримаючи в руках торбу з харчами. Ранком вихідного дня вони разом сідають

в його автівку «КІА» (у таких випадках її не прикрашає табличка «Технар-відлюдник»). Скидається на те, що у цього чоловіка немає друзів чоловічої статі. Він приязно ставиться до інших мешканців будинку, але спілкування з ними залишається поверховим. Зустрівши його, сусіди гучно вітаються, а він люб'язно киває у відповідь і махає рукою, але рідко виявляє охоту підтримати бесіду. Нікому не відомо, чи має він родичів.

Будинок — невеличка триповерхова цегляна коробка — розташований на Йорк-роуд у північній частині Балтимора. Із правого боку — рибний ресторанчик, а з лівого — секонд-генд. Позаду будівлі — крихітна стоянка, а попереду — невеликий острівець трави. Ганок виглядає дивно: звичайна бетонна плита, сходи, грубо сколочене дерев'яне крісло-гойдалка, на якому й досі ніхто не наважився посидіти, вертикальний ряд дзвінків поряд із бруднувато-білими дверима.

Як часто Міка замислюється про своє життя? Чи намагається визначити сенс та основну мету? Чи непокоїть його перспектива провести найближчі тридцятьсорок років у тому самому ритмі? Ніхто не знає. Існує майже стовідсоткова ймовірність, що ніхто ніколи не запитував його про це.

Одного понеділкового ранку наприкінці жовтня Міка спокійно снідав, коли пролунав перший телефонний дзвінок. Події розгорталися за звичним сценарієм: пробіжка, душ, сніданок, гігієнічні процедури. Його страшенно дратувало, якщо хтось порушував цей розпорядок. Він дістав мобільний із кишені й поглянув на екран. Емілі Прескот. Літня пані. Він відвідував її досить часто, аби внести її ім'я до списку контактів. Жінки похилого віку зверталися до нього з найпростішими проблемами, але ставили величезну кількість капосних питань. Їм завжди хотілося дізнатися *причину*.

— Як це могло трапитися? — допитувалися вони.— Минулого вечора, коли я лягла спати, комп'ютер працював чудово, а вранці все пішло шкереберть. Але ж я і пальцем його не торкнулася! Я міцно спала!

— Не зважайте, я все полагодив,— відповідав він.

— Чому ж *знадобився* ремонт? Що я зробила не так?

— Вам не варто перейматися цими питаннями щодо вашого комп'ютера.

— Чому би й ні?

З іншого боку, літні пані приносили йому хороший прибуток, а ця конкретна жінка ще й жила поблизу, у Хоумленді. Він натиснув на кнопку прийняття виклику й мовив:

— Компанія «Технар-відлюдник».

— Містер Мортімер?

— Так.

— Це Емілі Прескот. Пам'ятаєте? У мене вкрай термінова справа.

— Що сталося?

— Я не можу підключитися до Інтернету! Мій комп'ютер відмовляється та й годі! Не дає мені доступу до жодного сайту! Хоча сигнал вай-фай не зник.

— Чи спробували ви перезавантажити систему? — спитав він.

— А це що таке?

— Від'єднати кабель, а потім знову підключити. Точнісінько так, як я вам показував.

— Авжеж! Мені подобається називати цей засіб «зробити перерву».— Вона захихотіла.— Так, спробувала. Не допомогло.

— Гаразд,— сказав він.— Чи влаштує вас, якщо я прийду десь об одинадцятій?

— Об одинадцятій?

— Саме так.

— Річ у тім, що в середу я хотіла зробити моїй онучці подарунок. Мені треба замовити його раніше, щоб отримати безкоштовну доставку.

Він незворушно мовчав.

— Добре,— зітхнувши, погодилася вона.— Домовились. Об одинадцятій. Я чекатиму на вас. Ви пам'ятаєте адресу?

— Пам'ятаю.

Він обірвав розмову і відкусив шматочок тосту.

Його помешкання здавалося більшим, ніж можна очікувати від житла у цокольному поверсі. Простора вітальня, з'єднана з кухнею, дві окремі спальні та ванна кімната. Підвал мав доволі високі стіни, а підлога була викладена недешевими лискучими кахлями кольору слонової кістки. Перед канапою лежав бежевий килимок. Невеличкі вікна не дозволяли майже нічого розгледіти надворі, але чоловік завжди міг зауважити, що сонячними днями — як-от сьогоднішній, коли дерева починають скидати листя,— крізь шибки видно кілька сухих листків, що зачепилися за коріння кущів азалії. Згодом їх можна прибрати граблями.

Міка допив каву, відсунув стілець, підвівся і відніс тарілки до раковини. Він розробив таку систему: поки тарілки відмокали, він протирав стіл та стільницю, ховав масло у холодильник, проходився пилотягом під стільцем, якщо розсипав там якісь крихти. Традиційним

днем прибирання була п'ятниця, проте йому подобалося підтримувати чистоту впродовж усього тижня.

Щопонеділка в нього було заведено мити підлогу на кухні й у ванній кімнаті. «Ох, як же мені важко працювати шваброю!» — бурмотів Міка, наповнюючи відро гарячою водою. Він часто розмовляв сам із собою під час роботи, імітуючи той чи інший іноземний акцент. Сьогодні в нього вийшло щось німецьке або польське: «Як ше ш мені вашко шарувати цю долівку!» Він не схотів розпочинати з ванної кімнати, бо у цьому не було потреби — підлога лишалася ідеально чистою ще з минулого тижня. Міка дотримувався такої теорії: якщо ви помітили суттєву різницю між нинішнім і попереднім прибиранням — поверхня кавового столика раптом зблякла, ворс на килимку злипся, — це означає, що ви зробили надто довгу перерву.

Міка пишався своїм умінням хазяйнувати. Закінчивши миття, він вилив воду у пральні і притулив швабру до водонагрівача. Повернувшись до помешкання, він навів лад у вітальні — згорнув плед на канапі, прибрав кілька пивних бляшанок, поправив подушки. Меблів було обмаль — канапа, кавовий столик і потворний коричневий вініловий шезлонг. Усі ці речі вже були тут, коли чоловік перебрався сюди. Єдиним, що він привіз із собою, була металева полиця для комп'ютерних журналів і довідників. Якщо Міка читав книжки інших жанрів — здебільшого фантастику, детективи та біографії, то складав їх в окремо виділене місце. Інакше йому довелося би завести більше полиць.

Підлога на кухні вже висохла, тож він повернувся до попереднього завдання — помити брудні тарілки, витерти їх і покласти в сервант. (Дехто з людей надають перевагу сушилкам, але Міка терпіти не міг безладно розставлений на їхніх ґратчастих полицях посуд.) Потім він надів окуляри — захисні, без діоптрій, — підхопив наплічник і вийшов через задні двері. Ці задні двері були розташовані в тильній частині будівлі, біля підніжжя бетонних сходів, що вели до парковки. Піднявшись нагору, він зупинився й оцінив погоду: стало тепліше ніж тоді, коли він вибрався на ранкову пробіжку, вітер ущух. Рішення не брати куртки було правильним. Міка прикріпив табличку «Технар-

відлюдник» до своєї автівки, пірнув усередину, завів двигун і помахав рукою Еду Аллену, який плентався до свого фургону, притискаючи до грудей пакунок із ланчем.

Коли Міка сидів за кермом, йому подобалося уявляти, ніби його дії оцінює всюдисуща система контролю. Він називав її «Бог трафіку». Цією системою керувала група чоловіків у сорочках із закованими рукавами і зелених захисних козирках на чолах. Ці чоловіки час від часу обговорювали його неперевершене вміння керувати машиною.

— Погляньте: він подає сигнал покажчиком повороту навіть тоді, коли позаду нікого немає,— нахвалявали його вони.

Міка завжди вмикав покажчик повороту. Завжди. Навіть на стоянці. Збільшуючи швидкість, він старанно уявляв яйце під педаллю газу. Гальмуючи, він плавно ковзав асфальтом, аж поки не зупинявся — майже невідчутно. Якщо інший водій в останню мить вирішував змінити смугу руху і підкрадався до нього, можете навіть не сумніватися — Міка уповільнював хід і піднімав ліву долоню в люб'язному жесті, що означав «Після вас».

«Ти це бачив? — захоплювалися підлеглі Бога трафіку.— Хлопець має бездоганні манери!»

Такі розваги принаймні розвіювали нудьгу.

Міка звернув на Тенлідейл-роуд і припаркувався біля хідника. Щойно він потягнувся до наплічника, як задзеленчав мобільний. Він дістав його з кишені й підняв окуляри на лоба, аби прочитати напис на екрані. Кассія Слейд. Незвично. Кес була його подругою (він уникав називати «своєю дівчиною» жінку, чий вік наближався до сорока), але вони дуже рідко розмовляли о цій порі. Зараз вона мала би бути на роботі, приділяти всю увагу своїм четвертокласникам. Міка прийняв виклик.

— Що сталося? — одразу спитав він.

— Мене виселяють.

— Що?

— Мене виселяють з мого помешкання.— Вона промовляла стишеним, спокійним голосом. Така інтонація була йому до вподоби, хоча в ній відчувалася певна напруженість.

— Як тебе можуть виселити? — спитав він.— Це ж навіть не твоє помешкання.

— Не моє, але сьогодні вранці сюди навідалася Нен. Цілком несподівано.

Нен була фактичною орендаркою. Наразі вона зі своїм нареченим мешкала у багатопверхівці біля порту, проте від претензій на ще одне житло так і не відмовилася. На відміну від Кес, Міка розумів її мотиви. Хто ж захоче поступатися своїми привілеями.

— Вона просто подзвонила у двері без попередження,— вела далі Кес.
— Я не мала часу сховати kota.

— Звісно. Твій кіт.

— Я сподівалася, що він не вийде до нас. І щосили намагалася затулити його, сподіваючись, що Нен не ввійде до хати. Та вона промовила: «Мені треба забрати мій... А що це, в біса, таке?..» — і перевела погляд на Віскерса^{1}, який непривітно зиркав на неї з порогу кухні. Ти ж його знаєш — він терпіти не може незнайомців. Я спробувала пояснити їй, що не мала *наміру* заводити kota. Розповіла, як знайшла його на підвіконні. Але Нен заявила: «Це не має найменшого значення. У мене страшенна алергія. Достатньо вдихнути повітря в кімнаті, де кіт побував місяць тому, або торкнутися маленької *шерстинки*, що прилипла до килима, і в мене починає стискатися горло. О боже мій!» Далі Нен відступила назад і відмахнулася, коли я рушила слідом.

«Стривай!» — покликала я. А вона відповіла: «Зателефоную згодом». Ти ж розумієш, що це означає?

— Ні, не розумію,— мовив Міка.— Сьогодні ввечері вона зателефонує тобі й трохи полається. Ти вибачишся. От і все. Можливо, тобі доведеться позбутися Віскерса.

— Я не можу позбутися Віскерса! Він уперше в житті почувається тут як удома.

Міка вважав Кес розважливою жінкою, тож ця історія з котом спантеличувала його.

— Послухай,— мовив він до неї,— ти зарано панікуєш. Вона лише сказала, що зателефонує згодом.

— Куди ж я переїду? — спитала Кес.

— Ніхто й словом не обмовився про переїзд.

— *Поки що* не обмовився,— поправила вона його.

— Не пакуй валізу, доки вона не попросить тебе.

Чуєш?

— Важко знайти помешкання, де дозволяють жити із тваринами,— зазначила Кес так, ніби не чула його.— А що, як я опинюся без даху над головою?

— Кес! Сотні людей у Балтиморі винаймають помешкання, де селяться зі своїми улюбленцями. Повір мені, ти знайдеш житло.

Запала мовчанка. Він міг розчути дитячі голоси на іншому боці дроту, але звук долинав здалеку. Судячи з усього, вона перебувала надворі на гральному майданчику, тобто була перерва.

— Кес?

— Ну що ж, дякую, що вислухав мене,— відрізала вона й обірвала зв'язок.

Якусь мить він дивився на дисплей, перш ніж надягти окуляри і сховати мобільний.

— Мабуть, я найдурніша стара курка з усіх ваших клієнтів, чи не так? — спитала місіс Прескот.

— Ні, зовсім ні,— щиро відповів він.— Ви навіть не потрапляєте до першої десятки.

Це порівняння розвеселило його, бо вона справді трохи нагадувала курку: маленька кругла головка, груди лежать на м'якій подушці живота, що звисає над тоненькими ніжками. Навіть у себе вдома вона носила туфлі на низьких підборах, унаслідок чого її хода вдавалася дещо хиткою.

Міка сидів на підлозі, зігнувшись під її столом — старовинною громіздкою конструкцією, виготовленою таким дивовижним чином, аби простір для роботи максимально звужувався. (Люди встановлюють свої комп'ютери у найбільш незручних місцях. Таке враження, ніби вони не вповні усвідомлюють, що пір'яні ручки відійшли в минуле.) Він відокремив два дроти від заплутаного клубка біля мережевого фільтра. На одному дроті виднілася наліпка «МОДЕМ», на іншому — «РОУТЕР» (він власноруч підписав їх великими літерами), тоді поглянув на наручний годинник.

— Добре,— зрештою сказав Міка, після чого знову підключив модем і зосередив погляд на руці з годинником.

— А як щодо моєї подруги Глінди? Ви не знаєте її,— мовила місіс Прескот,— але я часто радила їй звернутися до вас. Вона боїться свого комп'ютера. Використовує його лише для того, щоби читати електронну пошту. Каже, що не хоче надавати системі жодної інформації про себе. Я розповіла їй про вашу книжечку.

— Угум,— пробурмотів Міка. Його книжка, що звалася «Спочатку підключіть його», несподівано виявилася одним із найбільш

продаваних навчальних посібників, опублікованих видавництвом «Вулкотт», але, оскільки це видавництво було регіональним і маловідомим, він не покладав надій на те, що колись розбагатіє завдяки продажам.

Він підключив роутер і почав вибиратися з-під столу.

— Це найважча частина моєї роботи,— зазначив він, рачкуючи. Потім, ухопившись за край столу, звівся на ноги.

— Та що ви таке кажете! Ви ще надто молодий,— пирхнула місіс Прескот.

— Молодий! Незабаром мені виповниться сорок чотири.

— Отож бо! Зовсім молодий,— зауважила місіс Прескот і, витримавши коротку паузу, додала: — Я сказала Глінді, що іноді ви даєте приватні уроки, а вона торочить, що забуде все за дві хвилини після того, як ви підете.

— Вона має рацію,— сказав Міка.— Їй треба просто купити мою книжку.

— Але уроки є значно більш... Ой! Погляньте лишень!

Жінка пильно вдивлялася в екран, обхопивши долонею підборіддя.

— «Amazon» запрацював! — захоплено скрикнула вона.

— Чудово. Ви спостерігали за тим, що я робив?

— Ну... Чесно кажучи — ні.

— Я вимкнув ваш комп'ютер. Вимкнув модем і відключив роутер. Бачите ці наліпки?

— Ой, містере Мортімер, я ніколи не запам'ятаю ці мудрощі!

— Гаразд,— змирився Міка.

Він потягнувся за планшетом, який лишив на столі, і заходився виписувати квитанцію.

— Я планую замовити афроамериканську ляльку для своєї онуки,— сказала місіс Прескот.— Що ви думаєте із цього приводу?

— Чи є ваша онука афроамериканкою?

— Звісно, ні!

— Тоді, я думаю, цей подарунок видасться їй дивним.

— Ой, містере Мортімер! Я все ж таки сподіваюсь, що ви помиляєтесь!

Він відірвав копію рахунку і простягнув їй.

— Мені соромно брати з вас гроші за таку незначну роботу.

— Ні, не кажіть так! — запротестувала місіс Прескот.— Ви врятували моє життя. Я мала би заплатити вам втричі більше!

Із цим вона пішла по чекову книжку.

Проблема полягає в тому, розмірковував Міка, їдучи додому, що навіть якби вона *заплатила* втричі більше, ця робота ледве дозволяла йому утримувати себе. З іншого боку, професія майстра-комп'ютерника приносила задоволення. Принаймні він був сам собі начальником. Міка завжди не відчував захвату, колись хтось керував ним і віддавав накази.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Про автора

Енн Тайлер (1941) народилася у квакерській сім'ї в Міннеапо лісі (штат Міннесота). Її дитинство пройшло на Середньому Заході та Півдні США. До одинадцяти років вона не відвідувала школу — у квакерських комунах дівчаткам давали тільки уроки праці, кулінарії та деякі відомості про літературу й мистецтво. У віці семи років Енн вигадувала і записувала всілякі історії.

З одинадцяти років вона почала відвідувати місцеву державну школу в Гарварді, а після її закінчення вступила до Університету Дьюка (Північна Кароліна), де в 1961 році отримала ступінь бакалавра мистецтв. Потім вона продовжила навчання в Колумбійському університеті, а після його закінчення працювала в Університеті Макгілла в Монреалі.

Енн Тайлер уже в цей період почала публікувати оповідання — спершу в журналі Університету Дьюка, а потім у таких по важких виданнях, як «The New Yorker», «The Saturday Evening Post» і «Harpers». Її перший роман «Якщо ранок колинебудь настане» побачив світ 1964 року, а потім настала тривала перерва в її творчості. Лише в 1970 році письменниця повернулася до прози і в наступні три роки опублікувала ще три романи.

Роман Енн Тайлер «Обід у ресторані “Туга за домом”» (1983) став фіналістом Пулітцерівської премії, був удостоєний американської літературної премії ПЕН/Фолкнер і Американської книжкової премії в галузі художньої літератури. Її десята книжка «Турист мимоволі» (1985), яку також публікує в перекладі українською видавництво «Фабула», була нагороджена Премією національного кола літературних критиків, премією «Ambassador Book Award» і також увійшла до фіналу Пулітцерівської премії.

У 1988 році цей роман був екранізований, у головних ролях знялися Вільям Герт і Джина Девіс.

Наступний роман письменниці — «Уроки дихання» (1989) — став лауреатом Пулітцерівської премії і був визнаний книгою року в США за версією журналу «Time».

В останні десятиліття Енн Тайлер багато і плідно працювала, завдяки чому світ побачила ціла низка книжок, із захопленням прийнятих читачами. Деякі з них були екранізовані — зокрема, «Уроки дихання» (1994), «Життя за похилою» і «Земні бажання» (1999), «Коли ми були дорослими» (2004). Її роман «Котушка синіх ниток» (2015) увійшов до шортлиста Букерівської премії.

Енн Тайлер є членкинею Американської академії мистецтв і літератури. Мешкає в Балтиморі (штат Меріленд).

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ